

4de zondag door jaar C

Lc. 4, 21-30

Het Evangelie van vandaag haakt aan op dat van vorige zondag: Jezus heeft in de synagoge van Nazareth voorgelezen uit de profeet Jesaja, en Hij besluit, misschien een beetje onvoorzichtig, zijn stadsgenoten mee te delen wie Hij eigenlijk is: degene over wie Jesaja het heeft staat nu voor jullie.

En dan gebeurt er in snel tempo iets heel raars. Aanvankelijk reageren de mensen positief: “Allen betuigden Hem hun instemming”, meldt Lucas, en ze verbazen zich over zijn woorden vol genade. Maar direct daarop begint de twijfel het te halen van het enthousiasme: “Is dat niet de zoon van Jozef?” Jezus voelt de bui al hangen: het gif van het ongeloof is hun hart binnengeslopen. Want eigenlijk bedoelen ze: wat heeft die een pretentie.

Jezus kiest dan voor de harde lijn en Hij herinnert de inwoners van Nazareth eraan dat hun voorouders hetzelfde ongeloof toonden tegenover de profeten: die vonden meer geloof bij de heidense weduwe van Sarepta en bij de heidense Syriër Naäman dan bij hun eigen volk.

Nu hoeft ge geen diplomaat te zijn om aan te voelen dat ge u met zo 'n uitspraken niet populair maakt: dat is olie op het vuur. Dat blijkt ook wel, want ze drijven Hem de stad uit met de bedoeling Hem in de afgrond te storten.

We maken nu een sprong naar de 2de lezing van vandaag waar St. Paulus de lof zingt van de liefde. Die is "lankmoedig en goedertieren, laat zich niet kwaad maken en rekent het kwade niet aan, verdraagt en duldt alles". Geef toe: dat klinkt toch heel anders dan de toon die Jezus aanslaat in het Evangelie?

Het is geen toeval dat juist deze twee lezingen achter elkaar gelezen worden, omdat ze ons twee kanten van een medaille laten zien of twee weegschalen die wij maar moeilijk in evenwicht kunnen houden: waarheid en liefde.

De afgelopen eeuwen heeft de nadruk dikwijls gelegen op dat eerste, op de waarheid. En bij momenten heeft dat ervoor gezorgd dat mensen van de Kerk zich superieur gingen voelen. Dat is fout: ons blijven staan in de waarheid mag ons nooit arrogant maken. “Wie staat zie toe dat hij niet valle” zegt St. Paulus in dezelfde Korintiërsbrief. M.a.w. vasthouden aan de waarheid van het Evangelie, ervan overtuigd zijn dat de Waarheid wel degelijk bestaat in de persoon van Christus, mag er nooit voor zorgen dat we minachting gaan voelen voor anderen of hen veroordelen.

Maar het omgekeerde lijkt vandaag schering en inslag te zijn: onder het mom van de liefde wordt zowat alles toegedekt. O ja, we zijn wel tolerant: ieder zijn waarheid. En daarom zijn woorden als bekering of evangelisatie voor nogal wat mensen verkeerde woorden geworden. Maar is dat wel zo? Om het even duidelijk te zeggen als in het Evangelie van vandaag: veel, té veel Europese katholieken zijn slap geworden en halfslachtig als het gaat over het belijden van hun geloof en de waarheid. Ze lijden aan diplomatische inschikkelijkheid en verdunnen de

wijn van het Evangelie met mondain water tot er alleen maar een slappe limonade overblijft.

De verkondiging van het Evangelie en het opkomen voor uw geloof mag nooit een blinde propaganda worden, en het mag ons ook niet veranderen in kille, onverschillige betweters: daar wordt niemand gelukkig van. Maar we mogen ook niet in hetzelfde bedje ziek zijn als zovelen door een kleine Pontius Pilatus te worden die zich afvroeg: "wat is waarheid?" Het is de kwaal van het zgn. relativisme waar de huidige en vorige paus regelmatig voor waarschuwt.

Het is de kunst om even pal achter de waarheid van het Evangelie te staan als in liefde naast andere mensen, wie zij ook zijn of wat zij ook geloven. Of als ik het met woorden uit de 2de Johannesbrief mag zeggen: leven en handelen in waarheid en liefde; in veritate et caritate. Het zou nog een mooie bisschopsleuze zijn...

Amen.

Johan Goris, pastoor